

ПРЕДИ ДА ТЕ ВИДЯ

BEFORE I SAW YOU

Copyright © Emily Houghton 2021

© Йолина Миланова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2022

ISBN: 978-954-28-3745-9

ЕМИЛИ ХОУТЪН

Преди
да
те видя

Превод от английски
Йолина Миланова

 ciela

На Ребека, която вярваше в мен и в тази книга

1

Алис

В РЕДКИТЕ ПРОМЕЖДУТЪЦИ, когато идваше в съзнание, примижаваше от ярката болнична светлина и ѝ се струваше, че усеща миризмата на собствената си обгоряла плът.

Чу непознат глас да казва:

– Извадила е късмет, че изобщо е жива...

За кого говореха? Кой бяха тези хора? Къде се намираше?

Дали не сънуваше? Но не – болката беше прекалено силна, раздираща. И тази непоносима, заслепяваща светлина...

– Голям късмет, няма що... Дано и тя да мисли така, когато се погледне в огледалото. Горкичката...

Направи усилие да остане будна и да разбере какво се случва, но пак се унасяше, потъваше в някаква тъмна, лепкава мъгла.

Изведнъж – проблясък. Говореха за нея. „Горкичката“ беше тя.

Пожарът...

Миризмата на горяща плът.

Тя беше „късметлийката“, останала жива.

Тя беше момичето в огъня.

2

Алфи

– Ето го и него! Алфи Мак, дяволски късмет извади, братле, не знам дали си даваш сметка...

Позна гласа още преди да дръпне завесата на болничното легло.

Можеше ли да не познае гласа на Мати?

– О, да, човече, давам си сметка и още как! Все пак ми отрязаха само единия крак...

– И все пак си жив, братле! Не се давай, горе главата! Между другото, днес минавам съвсем набързо – ще обядваме с родителите на жената, знаеш как е...

Знаеше как е. Повечето му посетители си намираха благовиден предлог да се махнат оттук час по-скоро. И напълно ги разбираше.

– Няма проблем, важното е, че се отби. И мен ме чакат куп задачи.

– Сериозно?

Да, бе. Готов беше да се обзаложи, че приятелят му го слушаше с половин ухо. В най-добрия случай.

– Ами да, ти как мислиш? Графикът ни тук е доста натоварен. От мен се очаква например да проследя колко пъти ще отиде до тоалетна многоуважаемият мистър Пи. Нелека задача, уверявам те. Може да са седем или дори повече – особено ако е прекалил с ябълковия сок.

От другия край на стаята някой изръмжа:

– Подигравай се ти... Като станеш на деветдесет и две, ще те питам. Не бих се учудил, ако започнеш да се напикаваш и в гащите. Само ако можех да ти гледам сеира отнякъде!

– Така е, мистър Пи, виноват, изобщо не исках да ви засегна. Сигурен ли сте, че не сте били писател в някой предишен живот? Изказът ви е толкова експресивен, речникът – убийствено точен.

Старецът в четиринайсето легло се ухили и показа среден пръст на Алфи – явно реши, че жестът е достатъчно „експресивен“. След което преспokoйно продължи да си чете вестника.

– Не, сериозно, братле, как я караш? Как ти се отразява физиотерапията? Има ли напредък? Казаха ли кога ще се измъкнеш оттук?

Сега вече Мати звучеше искрено загрижен, но уви, Алфи не можеше да отговори положително. Въпреки че всички му задаваха все същия въпрос. Той съзнаваше, че от една страна, близките му ще се радват да го видят извън болничните стени, но от друга, тази мисъл ги напращаше. В болницата Алфи поне беше в сигурни ръце. Какво щеше да се очаква от тях оттук насетне? До каква степен Алфи щеше да може да продължи с живота си?

– Честно казано, нямам ни най-малка представа. За сега нещата са под контрол. Инфекцията е овладяна. Физиотерапевтите казват, че се справям добре и скоро ще ми вземат мярка за постоянна протеза. Това е в общи линии. И... както казват сестрите тук, „всяка малка стъпка те доближава до края“.

– Брр. Не звучи особено мотивиращо, а по-скоро зловещо.

– Зависи откъде ще го погледнеш, приятелю.

– Ох, така и не свикнах с черния ти хумор... Изобщо не си се променил, да знаеш!

– Да, почти никак...

Наближаваше моментът да си кажат „довиждане“ – схемата вече му беше до болка позната. Идват да те видят, разменят няколко престорено непринудени реплики, задават дежурните въпроси и става време да тръгват. Алфи не ги винеше – престоят в болница си е изпитание дори когато си само посетител.

И ето, както и очакваше:

– Е, братле, аз ще тръгвам. Мел и хлапетата ти пращат много целувки. Ако имаш нужда от нещо, ще звънеш, нали? Хайде, доскоро!

– Доскоро! Поздрави на Мел и хлапетата!

– Обичам те, братле...

– И аз теб, Мати.

Тези признания бяха нещо ново, нетипично за него. А сигурно и за Мати. Но приятелят му явно беше осъзнал, че едва не го изгуби, и това промени всичко.

Когато за пръв път го чу, помисли, че халюцинира.

– Мати, извинявай, добре ли чух?

– Мисля, че да – смутено се усмихна приятелят му. Все още не смееше да срещне погледа му. – Просто... исках да го знаеш.

Алфи се разсмя и го тупна по рамото.

– Стига, братле. Да не ставаме сантиментални...

Но Мати го гледаше право в очите. И не отклони поглед. После наведе глава, но гласът му звучеше твърдо.

– Виж, знам какво казах, и мога да го повтора. Държа да го знаеш. Важно ми е. Приятели сме от сто години и реших, че сега е моментът да го чуеш. Радвам се, че ти го казах.

Алфи усети странно парене в очите.

– Благодаря ти, братле.

Оттогава всеки път си вземаха довиждане така. Разбира се, без да се размекват и без излишен драматизъм, но го изричаха с цялата си искреност.

Вече шест седмици, откакто Алфи беше пациент в болница „Св. Франсис“. Още щом се премести да живее в Хакни преди три години, беше забелязал мрачната, старомодна и неприветлива сграда, която се извисяваше сред обновения квартал като кръпка.

Тогаваше споделил с майка си:

– Ако случайно някога се озова в онази преизподня, моля те, измъкни ме оттам. Заклевам те във всичко!

– О, Алфи, дори не мисли за такива неща! Пък и това е само фасада – чувала съм, че там работят истински професионалисти.

– Хмм... ако една болница изглежда по този начин, изобщо не ми я хвали!

– Виж какво, в тази болница са спасили живота на много хора. Факт. Но що за тема сме подхванали? Да не дърпаме дявола за опашката!

И ето че сега, по ирония на съдбата, животът на Алфи беше в ръцете на хората от „Св. Франсис“. Всъщност когато го докараха, беше на прага на смъртта и само благодарение на усилията им прескочи трапа. Оттогава беше изминал повече от месец, но Алфи все още не можеше да се нарече пълноценен човек. Кой би предположил, че това ще му дойде до главата?

3

Алис

– Алис, чуваш ли ме? – Гласът беше настойчив, но лек като милувка.

Миризмата я удари в ноздрите.

Противната миризма на кръв, белина и гниеща плът.

– Не говори, ако ти е трудно, миличка. Само ми дай някакъв знак – мигни, размърдай пръсти. Искаме да се уверим, че си будна.

За да се отърве от натрапницата, Алис направи усилие да помръдне с пръсти. Оказа се безкрайно трудно. Какво ставаше? Защо собственото ѝ тяло отказваше да я слуша?

– Браво, момичето ми. Точно така. Справяш се чудесно.

Изобщо не ѝ се струваше така. Имаше чувството, че някой се беше опитал да я напъха в чуждо тяло, което не ѝ беше по мярка, като при това упорито и безжалостно беше опъвал кожата ѝ, но най-после се беше отказал от невъзможната мисия и беше зарязал всичко. Резултатът от несполучливия експеримент беше плачевен и изключително болезнен.

– Ти претърпя сериозен инцидент, Алис, но ще се справиш. Сега ще повикам доктора и той ще ти обясни всичко. Ей сега се връщам, миличка.

Главата ѝ пулсираше. Имаше чувството, че мозъкът ѝ е станал на пихтия. Опитваше се да сглоби фрагмен-

тите от откъслечни спомени, но нещо съществено ѝ се губеше.

Къде беше попаднала, за бога?

– Здравейте, мис Ганърсли. Нали нямате нищо против да ви наричам Алис?

Някакъв мъж с бяла престилка се беше надвесил над нея. Това трябва да беше лекарят. Като млад сигурно е преливал от енергия и ентусиазъм, но сега лицето му изглеждаше уморено, белязано от ежедневието досег със смъртта.

Тя кимна леко в знак на съгласие.

– Чудесно. Е, Алис, както сестрата сигурно вече ти е казала, ти се озова тук след много сериозен инцидент. В офисградата ви е избухнал пожар, от който, за съжаление, си пострадала лошо. Беше с около 40% изгаряния в различна степен. Наложих се да те оперираме незабавно, но ни предстои още много работа. Искам само да те уверя, че правим всичко възможно, за да подпомогнем възстановяването ти. – По лицето му пробяга неловка усмивка. – А сега, имаш ли някакви въпроси? Знам, че всичко това ти дойде малко в повече...

Думите му я изпълниха с пронизващ хлад. Не, това просто не можеше да бъде истина. Да не би да си правеха някаква лоша шега с нея? Но пък болката беше съвсем истинска. Тя сведе поглед надолу към ръката си. И пораженията бяха реални, колкото и да не ѝ се вярваше.

Стисна очи, сякаш се надяваше току-що видяното да изчезне:

Не гледай. Да не си посмяла да погледнеш.

– Известно време няма да ти е никак лесно – долетяха отново думите на лекаря. – Ще се опитаме да облекчим болката с медикаменти. Сега ще те оставя да почиваш, а утре сутрин пак ще намина да те видя, чу ли?

Тя кимна и изведнъж потъна отново в дълбок безпа-
метен сън.

* * *

През следващите няколко дни Алис успяваше да ос-
тане будна за все по-дълги промеждутъци от време и мо-
зъкът ѝ лека-полека започваше да функционира отново
и да асимилира околната обстановка.

Която можеше да се опише с една дума: потискаща.

Втората дума, която ѝ дойде наум, беше „бездуш-
на“. Мястото изглеждаше някак... застинало, въпреки
че някакви хора непрекъснато се суетяха нагоре-надолу,
вършеха нещо, проверяваха нещо, записваха нещо, раз-
говаряха помежду си. Алис осъзнаваше, че е жива само
благодарение на машините, към които беше прикре-
пена. От нея излизаха толкова много тръбички, че на
моменти тя губеше представа кое е част от самата нея и
кое – придатък. Лежеше като парче месо и се оставяше да
я боцкат, дупчат и коментират, все едно я нямаше в стая-
та. Свикна да отмества поглед и да оставя съзнанието си
да се рее и да блуждае. Това донякъде помагаше. Но все-
ки път, когато погледът ѝ неволно попаднеше на обезо-
бразената ѝ ръка, доказателството беше налице. Бяха я
измъкнали от пожара, но той се беше постарал да остави
траен отпечатък върху нея. Беше белязана завинаги.

Цялата лява половина на тялото ѝ беше обгорена.
Разтопена като восък от пламъците. Алис с часове се
взираше в тавана или държеше очите си затворени, за да
се отърве от непоносимата гледка. Но едничкото ѝ ис-
тинско спасение беше сънят. Мястото, което ѝ предла-
гаше милостиво убежище и където не чувстваше болка.

Сънят я избавяше и от безкрайната върволица от хора, които все проверяваха как е и си отбелязваха нещо, все едно беше някакъв лабораторен експеримент. Неведнъж си беше задавала въпроса как ли се чувства някой, за когото се грижат – всеотдайно, без да поставят условия. Е, сега имаше възможността да го изпита на свой гръб, и ѝ идеше да закрепещи от унижение и безпомощност.

Съзнаваше, че лекарите и сестрите просто си вършат работата, но въпреки това ситуацията ѝ се струваше непоносима. Влудяваха я и непрестанните им опити да завържат разговор с нея, само защото бяха забелязали, че няма никакви посетители. Какво право имаха да я съжальават?! Волю-неволю трябваше да се примири с докосванията, въпреки че потръпваше вътрешно, но състраданието им беше онова, което преливаше чашата.

Затова, когато сънят така и не идваше, тя се пресструваше на заспала, докато се суетяха около нея, за да си спести погледите им. А и все се опитваха да я заприкажат, но Алис упорито мълчеше. Отначало беше прекалено болезнено да издаде и звук – пушекът беше увредил дробовете ѝ. Вдишваше литри кислород, но въпреки това възстановяването беше мъчително. Огънят не само здравата я беше опърлил, но беше поразил и вътрешностите ѝ.

Ако на това му се казва „да извадиш късмет“...